

vidare uppskjuten i avvaktan på att någon närmare upplysning skulle vinnas om det mystiska försvinnandet, men affärerna skulle ju skötas och ordnas och så denna förfärliga ovisshet, som ständigt pinade henne, och det olidliga skvallret, som ju icke ens aktat för rov att utpeka hennes egen hjärtevän såsom morbroderns mördare. Man får medgiva att allt detta måste vara en tung börda att bära för en ung flicka, som stod alldeles ensam i världen.

Lyckligtvis hade hon dock i kommissarien Bastman funnit ett gott stöd, och det var hennes enda tröst. Och hans löfte att skaffa en stockholmsdetektiv, som nog skulle reda upp mysteriet, utgjorde stödjepunkten för hennes livligaste förhoppningar. Själv hade hon mycket svårt för att bilda sig en åsikt om morbroderns försvinnande. Hade han blivit mördad? — hade han omkommit genom någon olyckshändelse? Hade han, som somliga trodde, rymt från orten och höll sig frivilligt undan? Hon hade svårt för att tro på någon av dessa möjligheter. Men å andra sidan kunde hon, hur gärna hon ville, ej tänka sig någon fjärde möjlighet.

Från början hade hon trott att han fallit i ån. Nära bron fanns ett ställe, där en dylik olyckshändelse lätt läte tänka sig, ja, hon kände sig nästan viss om, att det gått till på det sättet. Men då, trots långvariga och ytterst noggranna undersökningar, intet lik kunde finnas måste hon överge denna tanke. Vad skulle hon nu tro? Hur hon vände och vred saken kunde hon ej finna något svar på den frågan.

Fröken Lilly satt i vardagsrummet och sydde, un-